

nařízení ze dne 13. května 1921 čís. 189 sb. z. a n. k §u 1 »trvalým služebním poměrem nerozumí se služební poměr, nesouvisející bezprostředně se zemědělskou, lesní nebo průmyslovou výrobou, dále služební poměr na zkoušku uzavřený a námezdní poměr sezonního dělnictva«. Podle citovaných předpisů žalobce není ani bývalým zaměstnancem, ani nebyl k žalovanému v trvalém poměru služebním, neboť bylo zjištěno, že na velkostatku dosud pracuje jako zemědělský dělník za denní neb akordní mzdu a to jenom tehdy, když práce jest a když nepracuje, třebaš jenom vinou špatného počasí, nedostává mzdy, a když práce na velkostatku není, není mu bráněno, aby nepracoval jinde, jmenovitě však nepracuje na velkostatku nepřetržitě. Běží tedy u žalobce o námezdní poměr sezonního dělníka, pracujícího jen, když je toho ve dvoře potřeba. Na tom nemůže ničeho měniti odvolacím soudem dále zjištěná okolnost, že se žalobcova schopnost pracovní od roku 1913 zmenšila a že z nedostatku pracovníků za války přibírán je k dělnickým pracím za menší mzdu, ku které jest mu jako její část přidán naturální byt, neboť ani touto okolností nezměnil se jeho námezdní poměr dělníka ve dvoře, pracujícího jenom, když je práce, a jenom za tuto práci odměňovaného, v trvalý poměr služební. Právě-li odvolací soud, že žalobce, ač je stár a k práci nezpůsobilý, pracuje pouze proto, poněvadž nemůže býti živ z milodarů, ocitá se v rozporu se svým vlastním zjištěním a také s tím co praví, neboť pracuje-li žalobce až do dnes, dlužno ho považovati za způsobilého ku práci; vždyť by nezpůsobilý ku práci nemohl vůbec pracovati.

Čís. 3498.

Je-li zaměstnavatel zavázán poskytovat onemocněvšímu zřízení služební požitky »po dobu nejméně jednoho roku«, nejde o pohledávku kapitálovou (§ 55 j. n.), nýbrž o časově podle trvání nemoci omezený nárok na jednotlivé měsíčně splatné na sobě nezávislé částky.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, R II 30/24.)

Žalobu, již domáhal se na okresním soudě zaměstnanec na zaměstnavateli zaplacení měsíčního služného 1.500 Kč za měsíce červenec, srpen a září 1923, které prý mu je žalovaný povinen vyplatiti jako nemocenskou podporu na základě nemocenského pojištění, uzavřeného s nemocenskou pokladnou soukromých úředníků a zřízců v Praze, soud první stolice k námitce věcné nepřislušnosti odmítl, rekursní soud námitku věcné nepřislušnosti zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle VII. a XII. odstavce žaloby přihlásila žalovaná žalobce k pojištění pro případ onemocnění u nemocenské pokladny soukromých úředníků a zřízců v Praze, kdež platí sice o 48% nižší příspěvky,

nežli by musila platiti u okresní nemocenské pokladny, avšak za to nemají pojištění zřizenci nároku na nemocenské příspěvky po dobu trvání nemoci, nýbrž pouze jest povinna poskytovat onemocnělému zřizenci nezkrácené služební požitky po dobu nejméně jednoho roku ode dne vystoupení ze služby. Služební požitky žalobcovy činí měsíčně 1500 Kč. Žalobce domáhá se žalobou příspěvků splatných za dobu tři měsíců (července, srpen a září 1923) penizem 4.500 Kč. Tyto žalobní údaje musí soud položit za základ při řešení otázky, zda je věcně příslušný čili nikoliv (§ 41 j. n.). Ze slov ve XII. odstavci žaloby: »Firma jest povinna onemocnělému zřizenci poskytovat nezkrácené služební požitky po dobu nejméně jednoho roku« plyne, že se nejedná o kapitálovou pohledávku, nýbrž o časově podle trvání nemoci omezený nárok na jednotlivé, měsíčně splatné, na sobě nezávislé částky. Nepřichází proto v tomto případě v úvahu ustanovení Šu 55 j. n., jak mylně stěžovatel za to má, poněvadž, jak právě dovedeno, se nejedná o pohledávku kapitálovou. Tyto zažalované, měsíčně splatné částky činí jednotlivě 1.500 Kč a úhrnem 4.500 Kč, nedosahují tedy takové výše, že by byla dána příslušnost sborového soudu první stolice dle prvního odstavce Šu 50 j. n. Příslušnost okresního soudu jest v tomto případě dána.

Čís. 3499.

Vyrovnáním soudně potvrzeným a soudním smírem nelze opodstatniti procesuelní obranu věci právoplatně rozhodnuté.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, R II 37/24.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném zaplacení zbytku původní pohledávky kupní ceny za prodané zboží, tvrdíc, že žalovaný nedodržel správně lhůtních splátek, ke kterým se zavázal ve vyrovnávacím řízení, takže tím obživla její pohledávka v původní výši, pokud vyrovnávací kvotou nebyla zaplacena. P r v n í s o u d na námitku žalovaného odmítl žalobu z toho důvodu, že věc jest již právoplatně rozhodnuta, protože vyrovnávací návrh schválen byl usnesením sedrie v Hustu ze dne 15. června 1922, a protože podle Šu 62 uherského vyrovn. ř. může býti povolena e x e k u c e na základě vyrovnání, opatřeného právoplatným soudním schválením, a výtahem ze soupisu včítelů, z něhož jest zřejmo, že dlužník přihlášené pohledávky nepopřel. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku věci právoplatně rozhodnuté, a nařídil procesnímu soudu, aby ve věci jednal a rozhodl a to z toho d ů v o d u, že žalobní nárok má za základ nový skutkový děj, totiž obživnutí pohledávky v původní výši pro nedodržení splátek, a že vyrovnání vztahuje se jen na vyrovnávací kvotu a nikoli na zbytek dluhu, ji převyšující, který právě jest touto žalobou uplatňován. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Lze ponechat stranou otázky, zdali v námitce žalovaného, učiněné při prvním ústním jednání v tom smyslu, že vyrovnávací usnesení tvoří